

Arrest

nr. 106 134 van 28 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN loco advocaat M. DEPOVERE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt ten aanzien van verzoekster Z. M. als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Kaboel. U bent een Tadzjiek van etnische origine en een soennitische moslim. U bent tot het derde jaar naar school geweest. Tijdens het talibanregime werd u op straat tegengehouden door mannen van de Amr Belmarouf of de 'zedepolitie'. U werd beschimpt en geslagen en de mannen kwamen een aantal dagen later naar uw huis met de mededeling dat u met J.(...), een talib, moest huwen. J.(...) nam u mee naar Herat. U werd geslagen en mishandeld. Daarna verhuisden jullie naar Bagram. In het jaar 1387 (2008) vluchtte u weg uit Bagram zonder uw twee kinderen en keerde u terug naar uw ouderlijk huis. Aangezien u daar niet kon blijven, bent u een maand in een vluchthuis voor vrouwen gebleven en daarna kreeg u onderdak bij uw tante in Shamali, in de buurt van Kaboel stad. U woonde vier jaar bij deze tante en u huwde uw neef, H.(...) Z.(...) (O.V. X; CG X) in het jaar 1388 (2009). Op een dag

in 2011 werd u gezien door uw ex-man J.(...). Toen u op een andere dag met uw dochter voor een consultatie in het ziekenhuis was, ging hij naar uw huis en sloeg hij uw schoonvader en uw man. Hij wou van hen horen waar u was. Jullie zijn gevlucht naar het huis van uw tante in Kaboel. Jullie ontvingen een dreigbrief en besloten om het land te verlaten. U vluchtte samen met uw gezin naar Griekenland doch omdat jullie niet over voldoende financiële middelen beschikten kwamen vooreerst u en uw dochter naar België, uw echtgenoot volgde enige tijd later.

Op 21 juni 2012 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een originele taskara, een 'originele' brief van het Ministerie voor Vrouwenzaken, een kopie van een huwelijksakte, een kopie van een dreigbrief, en een kopie van twee brieven die gericht zijn aan de politie. Uw echtgenoot diende hier op 5 september 2012 een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen.

Vooreerst is het ongeloofwaardig dat u ooit gehuwd bent geweest met iemand die behoorde tot de taliban. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u er geen enkel idee van heeft wat J.(...) deed voor de taliban. U stelt dat hij voor de Amr Belmarouf werkte, doch u geeft enkel een algemene beschrijving van de leden van de Amr Belmarouf, de zedenpolitie, een beweging die bij de bevolking bekend was ten tijde van het talibanregime, een gegeven dat u bevestigt (CGVS, p. 7, een kopie van de informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier). Dit bewijst echter nog niet dat u gehuwd was met een talib. Ook andere vaststellingen zijn ontluisterend. U gevraagd wat er met deze 'organisatie' is gebeurd na de val van het talibanregime, kunt u hierop geen antwoord geven. Over de mannen met wie J.(...) samenwerkte, over de vijanden van de taliban onder hun regime, over belangrijke talibs en krijgsheren in die periode of in een meer recente periode, weet u helemaal niets (CGVS, p. 7-8-9). Evenmin heeft u weet van de bekende Tadzjiekse leider Ahmad Shah Massoud en zijn rol in de geschiedenis, u kunt enkel diens naam vermelden, of kent u andere krijgsheren uit het talibantijdperk (CGVS, p. 9). U kent ook geen enkele talib leider uit Shindand en Bagram, plaatsen waarvan u beweerde er samen gewoond te hebben met een talib (CGVS, p. 8-9). Er kan duidelijk gesteld worden dat u geen kennis heeft van de taliban beweging, wat niet logisch is indien u werkelijk jarenlang gehuwd bent geweest met een talib. Zelfs indien er weinig communicatie was, kan er gesteld worden dat u in zekere mate op de hoogte moet zijn geweest van feiten van de taliban beweging. U lijkt echter helemaal niets te weten. Aan uw verklaring dat u gehuwd geweest bent met een talib tijdens of na het regime, kan dan ook bezwaarlijk geloof gehecht worden.

Voorts is het bevreemdend dat u er geen idee van heeft waar u gewoond heeft met J.(...). Weliswaar noemde u de plaatsnamen 'Bagram' en 'Shindand'. Echter, dit zijn 'algemene namen' van steden die u noemde en deze geven geenszins weer in welke wijk of dorp u gewoond zou hebben. U naar de exacte locatie gevraagd, stelde u gewoonweg de naam van het dorp of de wijk niet te kennen. Het is echter niet geloofwaardig dat u jarenlang op een plaats woonde en u nooit te weten bent gekomen waar u zich bevond (CGVS, p. 4, 6). Dit onderdeel van uw asielrelaas geeft dan ook de indruk verzonnen te zijn. Hiervoor dienen zich nog twee bijkomende observaties aan. Ten eerste verklaarde u weggelopen te zijn uit het huis van J.(...) in Bagram en u zou de weg gevonden hebben naar uw ouderlijk huis in Kaboel. De afstand van Bagram tot Kaboel bedraagt circa 60 kilometer (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Dat zulk een vlucht allesbehalve evident is voor een Afghaanse vrouw, spreekt voor zich. Als men daar nog eens aan toevoegt dat deze situatie bemoeilijkt werd door het gevaar en de onbekendheid van de omgeving, kan er verondersteld worden dat u een zeer ingewikkelde reisroute afgelegd zou hebben. Echter, uit uw bewoordingen klinkt een eenvoud door. U bent te voet afgedaald langs de heuvels en aan de grote baan heeft u een lift gevraagd (CGVS, p. 5). U heeft er geen idee van welke dorpen er in de omgeving lagen, noch weet u aan welke grote weg u stond toen u een lift vroeg aan een wildvreemde (CGVS, p. 5). In een Afghaanse context is het helemaal niet geloofwaardig dat u zo ongehinderd deze reis heeft kunnen afleggen. Bovendien kan er verwacht worden dat u zowel uw dorp, als de omgeving min of meer kan situeren. Hierover kan u echter helemaal geen informatie geven. Aan uw vlucht en uw vroegere woonsten in Shindand en Bagram kan dan ook geen geloof gehecht worden.

Ten tweede is het zeer eigenaardig dat u zich nooit geïnformeerd heeft naar het adres in Bagram nadat u het huis verlaten heeft. Nochtans beweerde u daar uw twee oudste kinderen achtergelaten te hebben bij hun vader (CGVS, p. 4). U gevraagd of u informatie verzamelde over J.(...) na uw vlucht, stelde u dat u wou 'genieten van het leven' en dat u uw ex-man wou 'loslaten' (CGVS, p. 11). Later tijdens het gehoor brengt u dan weer ter sprake dat u een klacht ingediend had bij de politie 'om tot een

oplossing te komen voor de kinderen', maar dat de politie hem niet gevonden heeft (CGVS, p. 12). Het is echter bevreemdend dat u een klacht zou ingediend hebben tegen uw ex-man bij de politie over het hoederecht van de kinderen, terwijl het in Afghanistan een normale zaak is dat de kinderen bij de vader blijven, zoals u ook beaamde. Het is dan ook niet aannemelijk dat u deze klacht ingediend zou hebben en dat de politie daaropvolgend ook effectief uw ex-man zou gezocht hebben. U hier dan ook naar gepeild, komt u niet verder dan te stellen dat jullie volgens een islamitische ceremonie gehuwd zijn en u de kinderen bij u wou hebben, een antwoord dat, en dat hoeft geen betoog, bezwaarlijk kan overtuigen (CGVS, p. 14). Bovendien kan er verondersteld worden dat u en uw familie op andere manieren getracht zouden hebben om informatie te verzamelen over de man die u vreesde, vooral aangezien u beweerde dat uw ex-man uw vader geregeld lastig viel. Uw laconieke houding wijst duidelijk in de richting van een ongeloofwaardig relaas.

Wat betreft de pogingen die J.(...) ondernomen zou hebben om u op het spoor te komen, moet vastgesteld worden dat u hieromtrent zeer vage verklaringen aflegt. Telkens u gevraagd werd om toelichting te geven bij de opsporingspogingen van J.(...), hervalt u louter in beweringen over uw vader die bedreigd werd en dat u gevaar liep (CGVS, p. 10). Op geen enkel moment slaagt u er echter in om een duidelijker beeld te geven van de actie die J.(...) ondernomen heeft, wat echter een cruciaal element vormt in uw asielrelaas aangezien u J.(...) beweerde te vrezen. Zo stelde u vaagweg dat J.(...) 'verschillende keren' en 'heel dikwijls' bij uw vader is langsgesgaan. U heeft er blijkbaar ook geen idee van wanneer J.(...) uw vader begon lastig te vallen, enkel dat hij u na 'drie jaar' gevonden heeft (CGVS, p. 13). Het is bevreemdend dat u niet op de hoogte bent van zulke belangrijke feiten die de aanleiding hebben gevormd voor uw vlucht. Bovendien biedt uw onwetendheid geen uitleg voor de opmerkelijke vaststelling dat J.(...) u slechts na drie jaren gevonden heeft, terwijl hij steeds geweten moet hebben waar uw vader woonde en het niet logisch is dat de problemen pas begonnen zouden zijn jaren na uw vlucht uit Bagram. Nogmaals dient gesteld te worden dat uw asielrelaas niet geloofwaardig geacht kan worden.

Daarnaast werd er een ernstige omissie vastgesteld in de verklaring die u heeft gegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ; Vragenlijst dd. 26.06.2012, p. 3) tijdens uw gehoor aldaar ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS. U heeft ten overstaan van DVZ immers niet vermeld dat jullie een dreigbrief ontvangen hadden. U verweerde zich door te stellen dat uw echtgenoot het document bij zich had en dat u het eigenlijk vergeten was (CGVS, p. 2, 13). Dit is echter geen verantwoording voor het feit dat u de dreigbrief niet vermeld heeft tijdens het eerste gehoor, te meer u duidelijk te kennen geeft na deze dreigbrief besloten te hebben het land te verlaten en alles achter te laten (CGVS, p. 15). Daarenboven blijkt uw echtgenoot evenmin gewag gemaakt te hebben van de dreigbrief tijdens zijn gehoor zo'n drie maanden later op de DVZ (DVZ; Vragenlijst d.d. 07.09.2012, p. 3). Noch legde hij destijds een dreigbrief neer als bewijsstuk voor jullie asielrelaas. U stelt dat ook hij het waarschijnlijk vergeten was (CGVS, p. 14). Deze observaties wijzen duidelijk in de richting van een 'onwaarschijnlijk nieuw element' in jullie asielrelaas. Uw versie van de feiten kan niet overtuigen.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een originele taskara, een 'originele' brief van het Ministerie voor Vrouwenzaken, een kopie van een huwelijksakte (origineel werd neergelegd door uw echtgenoot), een kopie van een dreigbrief, en een kopie van twee brieven die gericht zijn aan de politie. De originele taskara is een bewijs van identiteit en deze wordt op zich niet in twijfel getrokken. Wat betreft de huwelijksakte dient aangestipt dat hoewel op zich jullie verbintenis niet in twijfel wordt getrokken, jullie namen op deze akte niet helemaal overeenkomen. De brief van het Ministerie van Vrouwenzaken zou een 'origineel' bewijsdocument zijn ter staving van uw problemen, doch kan de herkomst van dit document niet overtuigen (zie ontvangstbewijs DVZ, dd. 26.06.2012). Het betreft immers een kleurenkopie waarop een handtekening is aangebracht. De waarde van dit document moet dan ook ernstig gerelativeerd worden. Het is immers gemakkelijk om documenten te vervalsen met knip- en plakwerk. Ook de andere documenten die uw asielrelaas 'bevestigen', met name de twee klachten aan de politie en de dreigbrief, zijn kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien hebben dergelijke documenten enkel een bewijswaarde in een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat in uw geval niet zo is.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

U verklaarde immers dat u van Koboel stad afkomstig bent. Aangezien er geen geloof gehecht wordt aan de door u aangehaalde problemen met J.(...), kan er ook geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vlucht van uw ouders uit Kabul (CGVS, p. 3, 15). Bovendien vermeldde u ook een tante die nog in Kabul zou wonen (CGVS, p. 3, 15). Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat u zich niet opnieuw in Kabul stad zou kunnen vestigen, de plaats waar u opgegroeid bent en waar u familie heeft wonen.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisereerd.

Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient nog opgemerkt dat er ook in hoofde van uw echtgenoot door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing luidt ten aanzien van verzoeker H. Z. als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Koboel. U bent een Tadzjiek van etnische origine en een soennitische moslim. U bent twee jaar naar school geweest. U werkte daarna als kleermaker. Tijdens het talibanregime werd uw echtgenote, Z.(...) M.(...) (O.V. 7.531.286; CG 12/16749), op straat tegengehouden door mannen van de Amr Belmarouf of de 'zedepolitie'. Zij werd beschimpt en geslagen en de mannen kwamen een aantal dagen later naar haar ouderlijk huis met de mededeling dat zij met J.(...), een talib, moest huwen. J.(...) nam haar mee naar

Herat. Zij werd geslagen en mishandeld. Daarna verhuisden zij samen naar Bagram. In het jaar 1387 (2008) vluchtte zij weg uit Bagram zonder haar twee kinderen en keerde zij terug naar het ouderlijk huis. Aangezien ze daar niet kon blijven, bleef ze een maand in een vluchthuis voor vrouwen en daarna kreeg ze onderdak bij haar tante in Shamali, uw moeder, in de buurt van Kaboel stad. Zij woonde vier jaar bij deze tante en u bent haar neef en u huwde haar in het jaar 1388 (2009). Op een dag in 2011 werd uw echtgenote gezien door haar ex-man J.(...). Toen ze op een andere dag voor een consultatie met haar dochter in het ziekenhuis was, kwam J.(...) naar uw huis en sloeg hij zowel u als uw vader. Hij wou van jullie horen waar zij was. Jullie zijn gevlucht naar het huis van een tante in Kaboel. Jullie ontvingen een dreigbrief en besloten om het land te verlaten. U vluchtte samen met uw gezin naar Griekenland doch omdat jullie niet over voldoende financiële middelen beschikten kwamen vooreerst uw echtgenote en dochter naar België, u volgde enige tijd later.

Op 5 september 2012 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een originele taskara en huwelijksakte neer. Uw echtgenote diende hier reeds op 21 juni 2012 een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vluchtrelaas volledig samenhangt met dat van uw echtgenote Z.(...) M.(...) (O.V. 7.531.286). In hoofde van uw echtgenote werd, gezien de ongeloofwaardige verklaringen die zij aflegde, een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Gezien u zich op dezelfde asielmotieven baseert kan ook aan uw asielaanvraag geen positief gevolg worden gegeven. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenote.

Vooreerst is het ongeloofwaardig dat u ooit gehuwd bent geweest met iemand die behoorde tot de taliban. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u er geen enkel idee van heeft wat J.(...) deed voor de taliban. U stelt dat hij voor de Amr Belmarouf werkte, doch u geeft enkel een algemene beschrijving van de leden van de Amr Belmarouf, de zedenpolitie, een beweging die bij de bevolking bekend was ten tijde van het talibanregime, een gegeven dat u bevestigt (CGVS, p. 7, een kopie van de informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier). Dit bewijst echter nog niet dat u gehuwd was met een talib. Ook andere vaststellingen zijn ontluisterend. U gevraagd wat er met deze 'organisatie' is gebeurd na de val van het talibanregime, kunt u hierop geen antwoord geven. Over de mannen met wie J.(...) samenwerkte, over de vijanden van de taliban onder hun regime, over belangrijke talibs en krijgsheren in die periode of in een meer recente periode, weet u helemaal niets (CGVS, p. 7-8-9). Evenmin heeft u weet van de bekende Tadzjiekse leider Ahmad Shah Massoud en zijn rol in de geschiedenis, u kunt enkel diens naam vermelden, of kent u andere krijgsheren uit het talibantijdperk (CGVS, p. 9). U kent ook geen enkele talib leider uit Shindand en Bagram, plaatsen waarvan u beweerde er samen gewoond te hebben met een talib (CGVS, p. 8-9). Er kan duidelijk gesteld worden dat u geen kennis heeft van de taliban beweging, wat niet logisch is indien u werkelijk jarenlang gehuwd bent geweest met een talib. Zelfs indien er weinig communicatie was, kan er gesteld worden dat u in zekere mate op de hoogte moet zijn geweest van feiten van de taliban beweging. U lijkt echter helemaal niets te weten. Aan uw verklaring dat u gehuwd geweest bent met een talib tijdens of na het regime, kan dan ook bezwaarlijk geloof gehecht worden.

Voorts is het bevreemdend dat u er geen idee van heeft waar u gewoond heeft met J.(...). Weliswaar noemde u de plaatsnamen 'Bagram' en 'Shindand'. Echter, dit zijn 'algemene namen' van steden die u noemde en deze geven geenszins weer in welke wijk of dorp u gewoond zou hebben. U naar de exacte locatie gevraagd, stelde u gewoonweg de naam van het dorp of de wijk niet te kennen. Het is echter niet geloofwaardig dat u jarenlang op een plaats woonde en u nooit te weten bent gekomen waar u zich bevond (CGVS, p. 4, 6). Dit onderdeel van uw asielrelaas geeft dan ook de indruk verzonnen te zijn. Hiervoor dienen zich nog twee bijkomende observaties aan. Ten eerste verklaarde u weggelopen te zijn uit het huis van J.(...) in Bagram en u zou de weg gevonden hebben naar uw ouderlijk huis in Kaboel. De afstand van Bagram tot Kaboel bedraagt circa 60 kilometer (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Dat zulk een vlucht allesbehalve evident is voor een Afghaanse vrouw, spreekt voor zich. Als men daar nog eens aan toevoegt dat deze situatie bemoeilijkt werd door het gevaar en de onbekendheid van de omgeving, kan er verondersteld worden dat u een zeer ingewikkelde reisroute afgelegd zou hebben. Echter, uit uw bewoordingen klinkt een eenvoud door. U bent te voet afgedaald langs de heuvels en aan de grote baan heeft u een lift gevraagd (CGVS, p. 5). U heeft er geen idee van welke dorpen er in de omgeving lagen, noch weet u aan welke grote weg u stond toen u een lift vroeg aan een wildvreemde (CGVS, p. 5). In een Afghaanse context is

het helemaal niet geloofwaardig dat u zo ongehinderd deze reis heeft kunnen afleggen. Bovendien kan er verwacht worden dat u zowel uw dorp, als de omgeving min of meer kan situeren. Hierover kan u echter helemaal geen informatie geven. Aan uw vlucht en uw vroegere woonsten in Shindand en Bagram kan dan ook geen geloof gehecht worden.

Ten tweede is het zeer eigenaardig dat u zich nooit geïnformeerd heeft naar het adres in Bagram nadat u het huis verlaten heeft. Nochtans beweerde u daar uw twee oudste kinderen achtergelaten te hebben bij hun vader (CGVS, p. 4). U gevraagd of u informatie verzamelde over J.(...) na uw vlucht, stelde u dat u wou 'genieten van het leven' en dat u uw ex-man wou 'loslaten' (CGVS, p. 11). Later tijdens het gehoor brengt u dan weer ter sprake dat u een klacht ingediend had bij de politie 'om tot een oplossing te komen voor de kinderen', maar dat de politie hem niet gevonden heeft (CGVS, p. 12). Het is echter bevreemdend dat u een klacht zou ingediend hebben tegen uw ex-man bij de politie over het hoederecht van de kinderen, terwijl het in Afghanistan een normale zaak is dat de kinderen bij de vader blijven, zoals u ook beaamde. Het is dan ook niet aannemelijk dat u deze klacht ingediend zou hebben en dat de politie daaropvolgend ook effectief uw ex-man zou gezocht hebben. U hier dan ook naar gepeild, komt u niet verder dan te stellen dat jullie volgens een islamitische ceremonie gehuwd zijn en u de kinderen bij u wou hebben, een antwoord dat, en dat hoeft geen betoog, bezwaarlijk kan overtuigen (CGVS, p. 14). Bovendien kan er verondersteld worden dat u en uw familie op andere manieren getracht zouden hebben om informatie te verzamelen over de man die u vreesde, vooral aangezien u beweerde dat uw ex-man uw vader geregeld lastig viel. Uw laconieke houding wijst duidelijk in de richting van een ongeloofwaardig relaas.

Wat betreft de pogingen die J.(...) ondernomen zou hebben om u op het spoor te komen, moet vastgesteld worden dat u hieromtrent zeer vage verklaringen aflegt. Telkens u gevraagd werd om toelichting te geven bij de opsporingspogingen van J.(...), hervalt u louter in beweringen over uw vader die bedreigd werd en dat u gevaar liep (CGVS, p. 10). Op geen enkel moment slaagt u er echter in om een duidelijker beeld te geven van de actie die J.(...) ondernomen heeft, wat echter een cruciaal element vormt in uw asielrelaas aangezien u J.(...) beweerde te vrezen. Zo stelde u vaagweg dat J.(...) 'verschillende keren' en 'heel dikwijls' bij uw vader is langsgesgaan. U heeft er blijkbaar ook geen idee van wanneer J.(...) uw vader begon lastig te vallen, enkel dat hij u na 'drie jaar' gevonden heeft (CGVS, p. 13). Het is bevreemdend dat u niet op de hoogte bent van zulke belangrijke feiten die de aanleiding hebben gevormd voor uw vlucht. Bovendien biedt uw onwetendheid geen uitleg voor de opmerkelijke vaststelling dat J.(...) u slechts na drie jaren gevonden heeft, terwijl hij steeds geweten moet hebben waar uw vader woonde en het niet logisch is dat de problemen pas begonnen zouden zijn jaren na uw vlucht uit Bagram. Nogmaals dient gesteld te worden dat uw asielrelaas niet geloofwaardig geacht kan worden.

Daarnaast werd er een ernstige omissie vastgesteld in de verklaring die u heeft gegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ; Vragenlijst dd. 26.06.2012, p. 3) tijdens uw gehoor aldaar ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS. U heeft ten overstaan van DVZ immers niet vermeld dat jullie een dreigbrief ontvangen hadden. U verweerde zich door te stellen dat uw echtgenoot het document bij zich had en dat u het eigenlijk vergeten was (CGVS, p. 2, 13). Dit is echter geen verantwoording voor het feit dat u de dreigbrief niet vermeld heeft tijdens het eerste gehoor, te meer u duidelijk te kennen geeft na deze dreigbrief besloten te hebben het land te verlaten en alles achter te laten (CGVS, p. 15). Daarenboven blijkt uw echtgenoot evenmin gewag gemaakt te hebben van de dreigbrief tijdens zijn gehoor zo'n drie maanden later op de DVZ (DVZ; Vragenlijst d.d. 07.09.2012, p. 3). Noch legde hij destijds een dreigbrief neer als bewijsstuk voor jullie asielrelaas. U stelt dat ook hij het waarschijnlijk vergeten was (CGVS, p. 14). Deze observaties wijzen duidelijk in de richting van een 'onwaarachtig nieuw element' in jullie asielrelaas. Uw versie van de feiten kan niet overtuigen.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een originele taskara, een 'originele' brief van het Ministerie voor Vrouwenzaken, een kopie van een huwelijksakte (origineel werd neergelegd door uw echtgenoot), een kopie van een dreigbrief, en een kopie van twee brieven die gericht zijn aan de politie. De originele taskara is een bewijs van identiteit en deze wordt op zich niet in twijfel getrokken. Wat betreft de huwelijksakte dient aangestipt dat hoewel op zich jullie verbintenis niet in twijfel wordt getrokken, jullie namen op deze akte niet helemaal overeenkomen. De brief van het Ministerie van Vrouwenzaken zou een 'origineel' bewijsdocument zijn ter staving van uw problemen, doch kan de herkomst van dit document niet overtuigen (zie ontvangstbewijs DVZ, dd. 26.06.2012). Het betreft immers een kleurenkopie waarop een handtekening is aangebracht. De waarde van dit document moet dan ook ernstig gerelativeerd worden. Het is immers gemakkelijk om documenten te vervalsen met knip- en plakwerk. Ook de andere documenten die uw asielrelaas 'bevestigen', met name de twee klachten aan de politie en de dreigbrief, zijn kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien hebben dergelijke documenten enkel een bewijswaarde in een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat in uw geval niet zo is.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

U verklaarde immers dat u van Kaboel stad afkomstig bent. Aangezien er geen geloof gehecht wordt aan de door u aangehaalde problemen met J.(...), kan er ook geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vlucht van uw ouders uit Kabul (CGVS, p. 3, 15). Bovendien vermeldde u ook een tante die nog in Kabul zou wonen (CGVS, p. 3, 15). Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat u zich niet opnieuw in Kabul stad zou kunnen vestigen, de plaats waar u opgegroeid bent en waar u familie heeft wonen.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd.

Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient nog opgemerkt dat er ook in hoofde van uw echtgenoot door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals gewijzigd door artikel 1 § 2 van het protocol van 31 januari 1967, en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers zijn van mening dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bij de beoordeling hiervan dient volgens verzoeker rekening gehouden te worden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan. De beslissing mag dan ook niet louter op basis van een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen genomen worden. De bewijslast in asielaanvragen moet bovendien beoordeeld worden met een welbepaalde soepelheid. Verzoekers verwijzen ter staving hiervan naar verschillende paragrafen uit het UNHCR Handboek. Tegenstrijdige verklaringen zijn aldus niet voldoende om te besluiten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en aan de kandidaat-vluchteling is het voordeel van de twijfel gegund, op voorwaarde dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om deze geloofwaardigheid te beoordelen dient men rekening te houden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, leeftijd en psychologische stroomissen. Verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het is niet redelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwacht dat verzoekster een gedetailleerde beschrijving moet bieden van de leden van Amr Belmarouf. Dit is een bewijs dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen totaal niet op de hoogte is van de traditie in Afghanistan. Een echtgenoot vertelt aan zijn vrouw nooit de details van zijn dagelijkse activiteiten. Wanneer hij dit zou doen zou hij worden uitgelachen door vrienden en familieleden omdat het in contrast staat met de eigenschappen die een Afghaanse man heeft. De beschrijving die verzoekster heeft gegeven over Amr Belmarouf, de bekendheid van deze beweging ten tijde van het talibanregime, moet dan ook als voldoende beschouwd worden door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoekster kan omtrent haar verschillende woonplaatsen geen verklaringen afleggen omdat ze op deze plekken niet geboren en getogen is. Ze woonde voor een bepaalde periode in Shindand en Bagram, maar mocht het huis nooit verlaten van haar man. Betreffende de weg van Bagram naar Kabul stelt verzoekster dat nood de wet breekt. Hierbij verwijst zij naar de brief van het Ministerie voor Vrouwenzaken, waarin staat wat verzoekster met J. meegemaakt heeft. Wanneer het te veel werd dacht verzoekster aan zelfmoord, maar zij heeft uiteindelijk gekozen dit niet te doen en te vluchten. Met betrekking tot het hoederecht vergist het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich. In Afghanistan blijven de kinderen bij de vader, maar er bestaan uitzonderingen. Een moeder mag eisen dat kinderen die onder de zeven jaar oud zijn bij haar worden geplaatst. Zoals tijdens het gehoor gezegd, wou verzoekster in het begin genieten van haar vrijheid, maar heeft zij later vernomen dat zij het recht heeft om haar hoederecht op te eisen. Verzoekster meent dat ze de vragen omtrent de pogingen die J. zou hebben ondernomen om haar op het spoor te komen onmogelijk kan beantwoorden. Na haar vlucht woonde zij een tijdje in een safe house/women's shelter in Kabul en daarna heeft haar huidige echtgenoot, verzoeker, een aanzoek gedaan. Zij trouwden en zijn daarna naar Parwan gegaan. De vader van verzoekster woonde in Kabul en hij werd in die periode verschillende keren bedreigd door J.. De vader van verzoekster vertelde echter niets over deze bedreigingen en zij is pas later te weten gekomen dat hij werd bedreigd door J.. Dat het drie jaar duurde voor J. haar uiteindelijk vond komt doordat haar vader nooit op bezoek kwam. Hij heeft dat één keer gedaan en toen was hij blijkbaar achtervolgd door J. of iemand anders die het aan J. verteld heeft. Het niet vermelden van de dreigbrief op de Dienst Vreemdelingenzaken betreft puur een vergetelheid. Men mag in een asiëldossier altijd documenten voorleggen, ongeacht in welk stadium van de procedure. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft dan ook nagelaten de dreigbrief te onderzoeken en wil deze brief buiten beschouwing laten louter door te verwijzen naar het gehoormoment bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Daarnaast beweert het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat de herkomst van de brief van het Ministerie voor Vrouwenzaken niet overtuigend is. Er werd echter nagelaten om contact op te nemen met dit ministerie om na te gaan of zij deze brief geschreven hebben. Op de website van dit ministerie kan men zien dat Medjgan Mostofwi, die de brief getekend heeft, de vice minister van dit ministerie is en een louter telefonisch contact zou de zaak uitgeklaard hebben. Bovendien heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen vragen gesteld aan eerste verzoekster omtrent haar verblijf in safe house/women's shelter. Het dossier dient dan ook op zijn minst teruggestuurd te worden naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zodat hierover vragen kunnen gesteld worden. Indien

vaststaat dat verzoekster in een safe house verbleven heeft, wordt bevestigd dat zij in een zeer precare situatie vertoefde.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Burgers uit landen waar een georganiseerd, aanhoudend, intensief gewapend conflict aan de gang is kunnen op deze beschermingsgrond beroep doen. Er dient onderstreept te worden dat de situatie in Kabul niet zo veilig is als het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beweert. Verzoekers verwijzen hierbij naar het Algemeen Ambtbericht Afghanistan en het specifieke standpunt van UNHCR over de beschikbaarheid van een intern vluchtalternatief in Kabul. Verzoekers hebben ook geen verblijfmogelijkheid in Kabul. De ouders van verzoeker hebben nu internationale bescherming gekregen in Turkije. De ouders en tantes van verzoekster die in Kabul woonden zijn eveneens gevlucht en wonen nu in Iran. Verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan hun asielrelaas. Verzoekers stellen te vreezen voor J., een taliban-lid met wie verzoekster getrouwd was (stuk 3, gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 7, 8, 10, 15). Verzoekster slaagt er echter niet in aannemelijk te maken dat zij ooit met een taliban-lid getrouwd was. Zo stelt zij dat hij werkte voor de zedenpolitie Amr Balmaroef, maar heeft zij geen idee wat J. concreet deed voor de taliban, noch wat er met de organisatie Amr Balmaroef gebeurde na de val van de taliban (stuk 3, gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 7). Ook over de mannen met wie J. samenwerkte, tegen wie de taliban vocht, over belangrijke talibanleden, krijgsheren of de leiders van de taliban kan verzoekster geen enkele informatie geven (stuk 3, gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 7, 8 en 9). Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift stellen dat een man nooit de details van zijn dagelijkse activiteiten aan zijn echtgenote verteld omdat hij dan wordt uitgelachen door vrienden en familieleden, stelt de Raad vast dat dit geenszins een verklaring kan zijn voor de totale onwetendheid van verzoekster. Overigens verklaarde verzoekster dat J. geen geheimen had voor zijn eerste vrouw en enkel aan verzoekster niets wilde vertellen (stuk 3, gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 7), waardoor de bewering dat J. dit niet deed omdat hij zou uitgelachen worden geenszins kan worden weerhouden. Bovendien heeft verzoekster geen idee waar zij gewoond heeft gedurende haar huwelijk met J.. Verzoekster stelt immers in Bagram en in Shindand te hebben gewoond (stuk 3, gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 4, 6). Met betrekking tot Bagram, waar zij gedurende acht jaar zou hebben gewoond, kan zij echter niet zeggen in welk dorp dit was en stelt ze slechts dat het op het platteland was (stuk 3, gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 4). Wat Shindand betreft, waar zij gedurende twee jaar woonde stelt verzoekster slechts dat het in een dorp was, maar weet zij de naam van het dorp of de wijk niet (stuk 3, gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 4 en 6). Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift de onwetendheid van verzoekster omtrent haar woonplaatsen trachten te verklaren door te stellen dat zij daar niet geboren en getogen is en nooit het huis mocht verlaten van J., stelt de Raad vast dat wel degelijk redelijkerwijze kan verwacht worden van verzoekster, die respectievelijk twee en acht jaar op deze plekken zou hebben gewoond, dat zij hier enigszins concrete informatie over kan geven. Het feit dat verzoekster zelfs de naam van de dorpen waar zij respectievelijk acht en twee jaar heeft gewoond niet kent, kan dan ook niet zomaar worden verschoond door het argument dat zij er niet geboren en getogen is en nooit naar buiten mocht.

Tevens kan verzoekster geen concrete verklaringen afleggen over de opsporingspogingen die J. deed om haar te vinden. Zo stelt zij slechts dat J. haar vader bedreigde (stuk 3, gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 10). Verzoekster slaagt er echter niet in een duidelijk beeld te geven over hoe deze bedreigingen in zijn werk gingen of hoe vaak dit voorviel. Zo stelt zij slechts dat J. 'verschillende keren' en 'heel dikwijls' haar vader lastigviel (stuk 3, gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 11). Ook wanneer J. met deze bedreigingen begon of voor het eerst bij haar vader langsging weet verzoekster niet (stuk 3, gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 13). Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift stellen dat verzoekster deze vragen niet kan beantwoorden omdat haar vader haar niets vertelde over de bedreigingen en zij dit pas achteraf te weten kwam, stelt de Raad dat dit slechts een loutere *post factum* bewering is. Overigens stelt de Raad vast dat, zelfs indien verzoekster dit pas achteraf te weten kwam, redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij hierover concrete en duidelijke verklaringen zou hebben afgelegd. Dit element raakt immers de kern van haar asielrelaas.

Daarnaast is het niet aannemelijk dat verzoekster, noch verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken melding hebben gemaakt van de dreigbrief die zij zouden hebben ontvangen (stuk 9, vragenlijst CGVS verzoekster, p. 3 en stuk 8, vragenlijst CGVS verzoeker, p. 3). Deze brief zou immers de uiteindelijke concrete aanleiding geweest zijn voor verzoekers om hun land van herkomst te verlaten (stuk 3, gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 14 en stuk 4, gehoorverslag verzoeker, p. 3-4). De verklaring van verzoekster dat zij dit vergeten was omdat haar echtgenoot deze brief bij zich had is niet aannemelijk, nu zij expliciet stelt dat zij na de dreigbrief besloten het land te verlaten (stuk 3, gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 13, 14 en 15). Bovendien heeft ook haar echtgenoot, verzoeker, geen melding gemaakt van de dreigbrief voor de Dienst Vreemdelingenzaken en heeft hij deze brief niet voorgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor geen geloof gehecht kan worden aan de verklaring van verzoekster dat hij deze brief bij zich had. Verzoeker stelt dat hij tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken heel kort moest zijn (stuk 4, gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 3). De Raad stelt vast dat bij het invullen van de vragenlijst weliswaar wordt vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 9, vragenlijst CGVS verzoekster, p. 1 en stuk 8, vragenlijst CGVS verzoeker, p. 1). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat zowel verzoekster als verzoeker een dergelijk belangrijk element in hun asielrelaas zouden vergeten te vermelden. De verklaring van verzoekers in onderhavig verzoekschrift dat dit een pure vergetelheid is en dat men altijd documenten mag voorleggen in een asioldossier is dan ook niet aannemelijk. Van een kandidaat-vluchteling mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekers dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas.

2.4. Verzoekers maken, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas, niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan", "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict", 15 juni 2012; SRB "Afghanistan", "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse", 11 juli 2012), blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het

leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde informatie blijkt dat er op dit ogenblik in Kabul geen gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt dan ook vast dat er voor burgers in Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het door verzoekers in onderhavig verzoekschrift aangehaalde Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van juli 2012 bespreekt de veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigt dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar toont niet aan dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. De door verzoekers aangehaalde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB te ondergraven.

De Raad merkt op dat verzoekers uitdrukkelijk stelden afkomstig te zijn van Kabul (stuk 9 verklaring verzoekster, punt 9; stuk 8, verklaring verzoeker, punt 9), waardoor verzoekers betoog aangaande een intern vluchtalternatief en de daaromtrent aangehaalde passages uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010 ter zake niet relevant zijn. Waar verzoekers aangeven dat heden geen familie meer in Kabul woonachtig is, tonen zij niet aan dat dit aspect een hinderpaal zou vormen om naar Kabul terug te keren.

2.5. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoekers aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

2.7. Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF